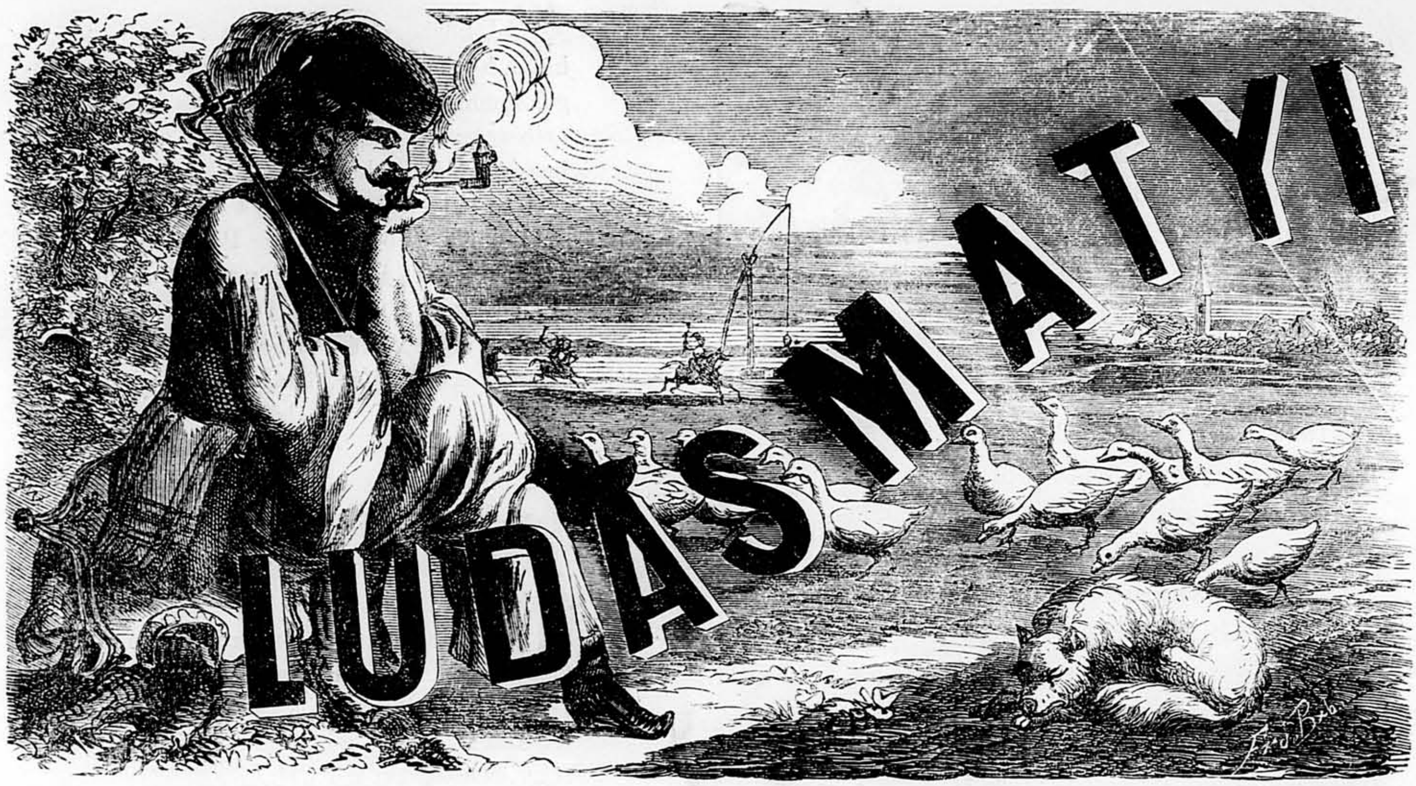

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, october 23. 1870. 43. szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Ministeriális refraine.

A reform — nem az ily czimü lap,
Hanem a mi valóban az —
Volt jelszavuk midőn felléptek,
Nem tagadhatják, igy igaz!
A sok szenvedés, sok múlasztás
Után szükséges a reform!
Lett is egy betü különbséggel
Az, mit ugy hívnak hogy: deform!

Át vettek mindent Bach s Smerlingtől —
A frakkot kizsinórozták,
Maguk meg zsinóros köntös hely't
A német plundrát felhúzták!
Egy van, a mit valóságában
Megtartnak, — bár kétségbe ess...
A ministeriális refraine
Old meg az erszényt, és fizess!

Meg van hozva egy csomó törvény,
Végre hajtva van e? az más...
Ne petyegj fiam! bizony mondom
Minden szavad egy káromlás.
Türelmes jószág a papiros.....
Ne bölcselkedj, másra ne vess,
Hanem mint hű, loyalis polgár
Old az erszényt öcsém, s fizess!

De hát a pokol fenekébe
Megy-e az a sok tenger pénz?
Hisz Kuhn még soh'se adott számot
A birodalom igy el vész!
Nem halgatsz? fogd az adókönyvet
Bús pofát ne vágj, sőt nevess...
Ballagj szépen a Steueramtba,
Ballagj, old az erszényt, s fizess!

De hát mire? tudni szeretném,
Micsoda?! még tudni akarsz?!
Majd el mégy az ilyen beszéddel
S a más szemetjén nem kaparsz!
No! tudd meg ötvenkét millió
A póthitel! no... el ne ess...
Állj egyenest, nyulj a zsebedbe...
Vedd ki az erszényt, és fizess!

Exekútorok szedik a pénzt
S rá késedelmi kamatot,
Mely kicsikarja kezünkből a
Megmaradt száraz falatot!
Csitt! ha száraz, mártsd be a vizbe
S exekútor elé siess!
S elő vevén az erszényedet
Old meg, — s menj, — de elébb fizess!

Hát ez a reform? mit igértek,
Ez az a tengernyi sok jó...
A mit igért Andrási, hogy hoz
Az áldott delegatzió?!
Ez hát! és most lódulj dolgodra...
Szánts, vess, kapálj, sokat keress,
Mert — tudd meg — a legnagyobb reform
Az, hogy old az erszényt s fizess!

Nagy Bögös.

Esküdtszéki tárgyalás.

„Mátyás király"-nál az igazságosnál Annó 1870-ben october 20-kán mint a hirhedt hatvanas diploma tizedik évforduló napján.

SZEMÉLYEK.

Részrehajlatlan esküdtek és birák.
Vádló és vádlottak.
Fogas prokátorok.
Haligató és fejcsóváló publikum.

Elnök: Uraim! e vádlevél itt a kezembe la „Borsszem Jankó" ellen vádaskodik. A vádlevél szerint a Borsszem Jankó „Zugligetből" czim alatt megjelent közlemény vádlottat megbecstelenitő rágalommal illeti.

Vádló ügyvéde: Kérem kérem, talán a vádlót illeti megbecstelenitő rágalommal .:. a közlemény?

Elnök: A közbeszólást kikérem magamnak.. tehát a közlemény vádlottat megbecstelenitő rágalommal illeti Jankó barátunk ugyan is egy emberséges világtalan hármonikásról azt irá becses lapjában, hogy a vádló, „mig nappal van nem lát, mihelyt azonban este lett, ugy elolvassa a Pesther Lloyd ábendblatját, hogy öröm nézni· Mindegy, inkább legyen szemtelen mint világtalan." Nincs ugyan megnevezve a világtalan koldus, de ime a mellékelt ábra, mely egy hármonikáló világtalant ábrázol, igazolja, hogy ennek bizony a vádlónak kell lenni, mert a zugligetben nincsen más világtalan, ki hármonikával keresse kenyerét.

Jankó Nr. 1. Tisztelt esküdtszék! én mint a Borsszem Jankó druszám rajzolója, esküszöm arra, hogy az a hármonikáló vakkoldus nem a zugligeti vak koldus.. én a zugligetben már öt éve nem voltam, azt a hiven talált portrét csak ugy véletlenül találtam lepingálni, tessék elhinni, bizony isten igazat mondok.

Elnök: Mit mond ehhez a vádló ügyvéd?

Ügyvéd: Azt mondom birák uraimék! hogy szégyenérzettel lépek ez esküdtszék elé, mert oly erkölcsi romlottságot kell ecsetelnem, a minőt mióta a közösügyet megteremtették, nem látott az a szegény világtalan polgártárs, a kit Borsszem Jankó ur szemtelennek nevezett. Ludas Matyi becsületére mondom uraim! hogy ilyesmi alacsony rágalom csak Borsszem Jankótól telik ki, mikor aztán hurokra akarnánk keriteni ökemét, akkor lekunyorálja az esküdtszék előtt bünét, tessék majd meglátni, most is azt fogja tenni.

Borsszem Jankó: (nagy alázattal vigyorog.) Nagy könyörületességü esküdtszék, harmadszor állok már a nagyságos statárium előtt, de vesszek meg mint a bitangoló kutya, ha magamat ártatlanabnak éreztem valaha mint épen ma. Tessék szemembe mondani annak a világtalan hármonikásnak, hogy én öt neveztem szemtelennek, akkor osztán nem bánom, ha mingyárt felakasztanak is erre a szegre ni, a melyiken a figaróm függ. Hiszen kérem az a szemtelen, akarom mondani viágtalan hármonikás nem is érdemes a szánalomra, a 49. forradalomban, midön én még hátulgomboló bugyogót hordtam már az a rebellis, tüzér volt, s azért is vakult meg Osztán mit keresi ö a becsületét, mikor ugy se látja, ha vak. Aztán az a szemtelen czimzés nem is sértés. Én magam is százszor

inkább vagyok szemtelen, mint világtalan, ugyanazért esedezem felmentetésemért.

Elnök: Mit mond erre a vádló?

Ügyvéd: A vádló azt mondja tisztelt esküdtszék, hogy semmit sem szól, éppen most kapom a csepü telegráfot, hogy védenczemet, mint vakot most is félrevezették, egy külvárosi kurta csapszékbe, s ott aztán ugy bekapatták hatalmas spiritusos vutkival, hogy csak akkor ébred fel álmából a szerencsétlen, midön a tisztelt esküdtszék már kimondta, hogy Borsszem Jankó olyan ártatlan, mint a ma született farkas.

Elnök: Tehát esküdt urak! 1-ször foglaltatik e Borsszem Jankó ur czikkében a világtalan ellen becsület-sértő rágalom?

(Tizenkét esküdt közzül nyolcz azt azt mondja, hogy „igen.")

Elnök: 4 er. Vétkes-e Borsszem Jankó vagy sem?

Tizenkét esküdt közül kilincz azt mondja, hogy „nem."

Elnök: Borsszem Jankó tehát ártatlan!

Nyilt levél

amaz elvetemült és a gyehenna örök tüzére kárhoztatott **Csernátoni Lajoshoz**, — amaz eretnekség és ariánus gonoszsággal teljes **Ellenőr** czimü politikainak nevezett (de tulajdonkép az Belzebúbtol fogamzott) napi lap szerkesztőjéhez:

Hallja az úr! Nem nézhetvén tovább keresztény-szeplötlenül fogantatott s csalhatatlan-katholikus lelkünk azon Asmóditol származott baromi oktalanságot és a római szent zsinat minden czikkelyeivel s a csalhatatlan szent pápák minden bullái s breveivel ellenkező eretnek kálomistaságot, a melyet ön véghez vitt, s átok alá rekesztett lapjának 30. számában „Elmélkedés a jelen háboru felett" czim alatt ujabban véghez vinni merészkedik, s ez által a mi szent papí státusunkat szakadár és eretnek módra köpdösi és herczehurczálja: ezennel a szeplötlen fogantatás és csalhatatlanság szent dogmáinak nevében parancsoljuk önnek, hogy átkozott eretneki s szakadási magaviseletével felhagyjon, s kebelbelí szülöttünk a Magyar Állam szent utjára lépve, térjen meg míg nem késő az egyedül idvezítő Lonkai-féle consortium karjai közé, különben fölfegyverkezett fogdmegeinket u. m. Magyar Állam=Lonkai Antal. — Szabadegyház=Horváth Miska et Prileszky Tádé. — Religió=Palasthy et Pollák et Konek — mint akaratunknak nyilvántartóit önre fogjuk uszitani, s akkor szent Zebedeus legyen irgalmas-kegyelmes az ön árva lelkének. — Különben jelen — igaz nyilthomloku katholikus stylussal irott — nyiltlevelünket szent és csalhatatlan atyánknak ama szinte istentelen Viktor Emmanuelhez intézett eme soraiva végezzük: (in nomine Tátris, Fátris, Mátris) kérjük istent részesitse önt könyörületességében, melyre oly nagy szüksége van. —

Kelt Székhelyünkön Eszter-dombon, szent Ivásznid napján jó melegesivel*) füszerezett pompás ebéd után.

Páter Tritytroty mp.
Páter Makutyi mp.

*) Meleges-nek hivják a neszmélyi hegynek legjobb bort termő részét. — Szedő.

Constitutio.

Dabo strictum specimen summae prudentiae:
Etiam computum ponam finantiae. —
Libere disponam de meo et tuo?
Et de marsupio tacebo vacuo?!
Gaudebo pervalde in communitate —
Austriae permagna mea dignitate. —
Totum sic faciam, ut fiat populus beatus: —
In me sit sapiens omnis Delegatus.
Olla meae fortunae, impleatur opportune.

Alkotmány.

Dicső volt nevem, mikor még ösmeretlen voltam:
Enyémről s tiedről már sokat gondoltam.
Láttam, hogy jó gyümölcsöt bizony nem hozhatok:
Ettől is tarték hogy rám szálland az országos átok.
Gondom leend most már mindent ugy elirányozni
Az országnak hasznot hogy birhassak hozni.
Teljes reményt adok a jó magyarnépnek.
Igazságot teszek, s véget vetendek én minden álképnek;
Olyan dolgokat fogok végbevinni, hogy magyarnépem is
fog énbennem hinni.

*

A világtalan és a szemtelen

a pesti esküdtszék előtt.

Minden szentnek

maga felé hajlik a keze.

Adomák.

P... megyének a boldogult provizorialis időszak alatti egyik tekintélyes férfia P.... T.... egykor a P...i zárdát meglátogatván, a szerzetesek által tuláradó előzékenységgel fogadtatott. A zárda főnöke a többek közt megmutatta neki a muzeumot is. Itt a sok népségek s ereklyék közt nagyon feltünt P....nak egy nagy fapohár. Lehetett mintegy három itczés az öble. Furdalta a kiváncsiság és kérdést tőn:

— Ugyan kérem reverendissime domine, miért van itt ez az irgalmatlan nagy pohár?

— Az kérem egy régi emlék — felelt kenetteljes hangon a gvárdián — hajdan szerzetünk tagjai olyan poharakból itták a bort.

— Hát vajjon most volnának-e a szerzetnek oly tagjai a kik kibirnák inni egyszerre?

— Alig hiszem — felelt a gvardián — épen ha Pater Anselmus ... ő talán kiinná.

A megyei tekintély hogy meggyőződjön a szerzet ivási képességéről, de más részről hihetlennek is tartván, hogy egy hajtókára valaki képes legyen oly nagy edény bort kiinni, felkérte a gvardiánt, hogy a nagy fapoharat ebéd alkalmával tetesse fel az asztalra.

Elkövetkezett a társas ebéd. Ott állt a nagy pohár szinig megtöltve az asztalon. P. erre felszóllitotta a szerzeteseket, hogy ki vállalkoznék közülök azt egyhajtásra kiinni? Erre valamennyi egy kövér borvirágos orru barátra nézett; a mellette ülők biztatták, ösztönözték, hogy tegyen próbát. — Lássuk Páter Anselmust; lássuk, lássuk! — ki is a közbizalomnak ezen megtisztelő nyilatkozatát, alázatos szerénységgel elodázni kivánván kinyilatkoztatá, hogy nem mer hozzá fogni, mert nem bizik magához.

Ezzel az ebéd tovább folyt; a nagy pohár feledve lőn. Következett a mulatság bunkósabb vége, midőn a palaczkok ürülni kezdenek, a nyelvek megoldodnak, a felköszöntések megindulnak, és a fülek tövei kimelegednek.

Ekkor egyszerre feláll páter Anselmus, s a vendég felé fordulva igy szól:

— Nagyságos uram, — megpróbálkozom már a nagy pohárral.

Ekkor a nagy pohárt, mely üresen állott, szinig töltik borral, s azt Páter Anselmus ajkaihoz emelvén, Szokratesi nyugalommal kiüríté a három itczés edényt egész fenékig, s csak utánna kortyantott egyet

A ki ezt látta fogalma lehet a szuezi csatorna megnyitásáról.

A jámbor Páter ezen műtét után szerényen visszaereszkedett székére mintegy példát adva reá, hogy a valódi érdem tetteivel nem szokott kétkedni.

— Honnan van az — kérdé a bámulásából magához tért celebritás — hogy a pater reverende előbb nem ajánlkozott a pohár kiitalára, midőn ime most kiitta?

— Azért nem ajánlkoztam — felelt a páter szerényen, — mivel még akkor nem tudtam, ki birnám-e inni, de az ebéd alatt k é t s z e r m e g p ó b á l t a m, s mindig sikerült.

* * *

— No czigányok — szólt a földes ur téglavető czigányaihoz — a ki legnagyobbat tud hazudni közületek, az tőlem egy huszast kap.

— Hisen kettőt igért azs ur! felelt rá hirtelen egy czigány fiu.

— No te kötözni való nesze itt a huszas. Már ennél szembeszökőbb hazugságot nem mondhat senki Alig mondom ki már elhazudja. —

Sovárogva nézi ezt egy vén dáde, a szeméből látszott hogy ő is szeretne valamit kapni.

— No te vén pápistavarju, a te számodra is van itt még egy huszas — szólt a földesur — hadd lássam mit fogsz hazudni.

— Nem tudok én hazsudni nágyságes uram; nem jó azs a hazsugság, — még segény apám is azt mondta, a ki olyan fekete vót, hogy ha fényes dilbe ki ment az udvarra, a tyukok mind elültek, azt hitték esteledik.

— Jaj lélekadták nem győzlek én titeket igy huszassal.

* * *

Be volt kvártélyozva a huszár a gazdához, s észrevévén, hogy a pinczében bor van, azonnal parancsot adott, hogy egy kancsó bornak mindig az asztalon kell lenni, mert azt kivánja a regula.

— Érti' kend?

— Értem vitéz uram!

— Most pedig lefekszem, hanem a boros korsót tegye ide kend az ágyam mellé egy székre, hogy közel kapjam. Érti kend?

— Értem vitéz ur!

— Osztán ha szomjas leszek kölcsön fel kend.

— De hát hogy tudom meg, mikor szomjas vitéz ur?

— Akármikor költ fel kend, én mindig szomjas vagyok.

A suszter.

Parodia Vörömarti Mihály „Kemény Simon"-jára.

I.

Mely ritka szerencse,
Mily gyermeki kéz
Fényesitett igy ki
Csizma-vitéz!
Bánkódva kopottnak
Szemléle gazdád,
S most szined oly fényes
S láb-kéjeket ád!
Műmáros arczczal
Suszter jön eléd, —
És hozza a kontót
S a csizmakefét!
A suszter egy mély gyász,
— Kontója, a bú!
Én — árva fejemre
Mily gyász koszorú!
Nem hal ki tehát
A suszteri számla,
Bármint szököm én —
— Hogy meg ne találna! —
Én szivbe' kemény!
Irtózatosan
Fentartja magát
Uj kontóiban —
— A suszter-apád. . . .

II.

Hő „nem fizetsz" vágya fogadja e höt
A sürü' hitelzöt s ritkán fizetöt!
Lábára a suszter — sértésnek irul —
Csizmája s egy tyukszem üdve borul!
És csendes a ház — neki édeni lak, —
Hátát nem ütik — azért él urilag!
„Nincs semim" — szirtek szálainál
Elzárva fedezve pityókosan áll!
Mormolva köszönti a „papramorgó",
Ártalma szelid nyugalomra hivó!
S mig gégején a gugyi-korty rohan át, —
Rá intve tekint amaz agg retirád!
S ott ül a gyönyör teli kutfejinél, —
Mint édelő mennyire boldogan él!
Mért mégis az arczon a bászli pofa?
A sok gugyi-korty mit feste oda?
Lelkére mi rémek árnya vonul,
Hogy felriad mámora karjaibul — ?
Mért hölgye szelid ölelése helyett
Nyujt pintes üvegnek ohajtva kezet?
S hozzája titokteli éjfeleken
Eltántorogva pityizálni megyen! —
Oh szent csiger! érted az aggodalom
Mely nem hagy örülni a szüz karokon!
Érted az égiek asztalitól,
Hol nincsen bicskanyitó borital:
Felkelne a suszter, s mely tiszta kiforrt, —
Elmenne hordóiból ontani bort!
És részegen a szesz fejbe megyen,
Nagy boriszák' vörös orr czimeiben
Fog nyelni gugyit bár mérge kemény,
S tántorgni vagy esni az ut közepén!

Sziporkák.

Egy hatalmas diplomata, nevetségessé akarván tenni egyik ismert humoristát egy társaságban, kérdé töle:

„Akasztófán avagy bujakórban fog e meghalni?

Mire a kérdett válaszola:

— Attól függ uram! hogy önnek elveivel vagy kedveseivel fogok e megbarátkozni.

* * *

Ferencz császárnak különös kedve telvén a tiroliakkal szóba állni — egy izben kérdé egy csoport tirolitól:

Mit kivántok tölem gyermekeim?

Mire válaszola egyik a kérdettek közzül:

„Atyánk mi nem kivánunk töled semmit, csak te se kivánjál tölünk semmit."

Diskursus Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

Mihály. Hát szomszéd! Borsszem Jankót csak megint felmentette az esküdtszék?

Iczig. Thodja Mihály gazdha miért?

Mihály. Nos hát miért?

Iczig. Mert Borsszem Jankó nagy disznóban van — az esküdtszék előtt.

Mihály. Azt hallom szomszéd! hogy Ágai Dolfi 10 ftot kinált annak a szegény koldusnak, a tárgyalás előtt — kit szemtelennek nevezett, — ha eláll a keresetétől.

Iczig. Igen, mert Ágai Dolfi azt hiszi lássa kend, hogy a más becsülete is oly potom árért eladó mint az övé.

Kuriózum *).

An P. T. Redaktion des „Pesther Lloyd"

Sie Herr Redakteur! Warum haben's mein colloquium, cum isto germano eröffnet. — Die ganze Sache ist Dummheit, wir haben ja in Karlsbaad zu viel gesoffen aus den verfluchten Bitterwasser, wir waren alle zwei Támisch, kein g'scheiteres habn wir nicht können blauschen. — Sie habn das gleich in den vermaladeitegen Lloyd amgesetzt. — No schaun's! was hat mir der Schernadóni g'macht und noch der verdammtes Beschdi Nabló gibt a kein Rúhe, was hat er am voriges Wochen g'schriben.

Andersmahl sein's g'sheiter und blauschen's gleich nicht so fleisig!

Paul Somsich mpr.
President des ungarischen
Unter-hauses.

Mitrailleuse.

a la „Ellenör"

Légből kapott metzi tudósitások szerint Bazain legutóbbi kitörése alkalmával a poroszoktól 600 darab ökröt és 500 darab juhot vett el.

E bizony nem megvetendő aquisitio, főleg most, midőn a metziek előtt minden darab ökör = egy porosz, és minden darab juh = egy bajor.

* * *

*) Egy hordár adta át közlés végett.

Matyi.

A „Reform" Pulszky Ferencz protegált lapja azt mondja, hogy még megeshetik, hogy a poroszok hosszu orral lesznek kénytelenek Páris alól távozni.

No bizony van is abba valami nagy szerencsétlenség, hiszen Pulszky Ferencz már bennt volt Párisban és onnan volt kénytelen távozni hosszu orral.

Párbeszéd a Borsszemjankóból.

Fejes: Te! ugyan mit fog a mi gazdánk csinálni, ha Verebesi oda talál maradni Terebesen?

Kurta: Ne féltsd te azt hát nem tudod, hogy a bitang kutya mindig oda szegődik a hol nagyobb konczot vetnek neki?!

— — — — — — —

A. Ugyan milyen vicceket adunk majd az országgyülés megnyiltával Están meg Sanyiról?

B. Nézd itt vannak már az asztalfiókban készen, hagyott itt egy csomót a főizé, mielött elment volna Verebesre!

Zsiga-pósta.

Gr. Csecsacsocsay Csicsurinak Perepekótyiában.

Már hiszen a firkantyuját és karmantyuját annak a veszett stylusnak, azt mondom én, hogy ha még egyszer Kendercsik komám nekem olyan hóbortos levelet küld, a római pápa csalhatatlanságára esküszöm, hogy kiadom a maga teljes valóságában minden dilettans humorista elrettentésére.

Nyilt tér*).

(Beküldetett.) No ugyan derék egy vitéz ember ám a Herr von Csikós főhadnagy a Jósef főherczegezred „Freiwilligen Abrichter"-je! Ugyancsak hódol ökigyelme az avult soldatesca reglemáinak, bármily jogos elmaradásért brevi manu, kihallgatatlanul itélgeti el az egyetemi polgárt 24. órácskára; no mert a Herr von Csikós előtt nem existál más katona, csak a baka, s ö pedig a bakák valódi basája. Hanem ha már tetszik is a főhadnagy urnak becsukatni a nemes ifjuságot, legalább ne a felpálinkázott ronda erkölcsü csöcselék csapatokhoz csukatná, hol a fiatal freiwilliger örökös gunynak van kitéve.

Egyébiránt a jó isten sokáig éltesse a vitéz főhadnagy urat kivánja

Egy egyetemi joghallgató
mint egyéves freiwilliger.

*) Az e rovatban közlöttekért felelősséget nem vállal Ludas Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten. 1870. Nyomatott Bartalits Imre könyvnyomdájában öt pacsirta-utcza 5.sz.